

ΑΠΟ ΡΑΓΙΑΣ ΕΙΛΩΤΑΣ

Τοῦ Ἄρη τοῦ ἀντρόφονου σὰν ἤχησεν
 ἡ σάλπιγξα, καὶ ποιὸς στὸ πανηγύρι,
 τῶν εὐγενῶν ἰδανικῶν ὑπέρμαχος,
 δὲν ἔτρεξε τὸν πύρινο χορὸ νὰ σύρη.

Καὶ ποιὸς γιὰ τῆς φυλῆς του τὴν ἀνάστασι,
 μ’ ἀτρόμητο καὶ πρόσχαρο τὸ βλέμμα,
 δὲν ἔστρεξε λεβεντονιὸς, μὲ τὸ αἷμα του
 τῆς Λευτεριᾶς νὰ πλουμισθῇ τὸ στέμμα!

... Καὶ νὰ ποῦ ἡ Νίκη βράβεψε προσπάθειες
 εὐγενικές· κι’ ἀκούσθηκαν παιᾶνες
 στὴ χώρα ποῦ βαραίναν μαῦρα σκότη.

Μὰ καὶ δὲν ξανακρούσθηκαν χαρᾶς καμπάνες·
 τοὺς κόσμους, ποὺ ἅγια ἰδέα ξελευτέρωσε
 τοῦ πλουτοκράτη ρήμαξε ἡ σκληρότη!

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ. 17-5-13.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α

Ἐσπέρα. Ἐδυσεν ὁ ἥλιος καὶ σ’ τὶς χλωρὲς
 δεντροστοιχίες σ’ τὸ γαλάζιο σκιόφως χορεύουν,
 ἀφίνοντας χρυσοροδόινες ἀναλαμπές,
 ὄνειρα παλαιά· γύρω μου ἀεροσαλεύουν
 γλυκότετες κι’ ἀγαπημένες μου μορφές,
 παραμερίζουνε τὰ φύλλα καὶ μοῦ νεύουν
 χαμογελώντας, κι’ εἶναι σὰν βιόλες λευκὲς
 σ’ τὸ βαθυπράσινο τῶν δέντρων ποῦ ἀναδεύουν.
 Ὡ καὶ φωνοῦλες σ’ τὸ λυκόφωτο ἀνθοῦνε
 τοῦ περασμένου πνιγμένες σὲ μέθη χαρᾶς
 κι’ ὅπου σ’ τὴν αὔρα τῆς ἐξοχῆς, ὠϊμέ, σβυοῦνε
 προτοῦ ἠχήσουνε — σ’ τὰ ρόδα τῆς βραδυᾶς
 θερμὴ ρομαντικὴ καντάδα — ἦχοι θλιμμένης
 μιᾶς μουσικῆς πολὺ γνωστῆς κι’ ἀγαπημένης.